

De Pinksterdrukte aan het stille strand. — De koloniale tentoonstelling te Marseille. — De Tweede Nationale Katholiekendag. — De tentoonstelling van Jungmann. — De Tol midden in Amsterdam.

No. 50
(23)
14 Juni
1922.
PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

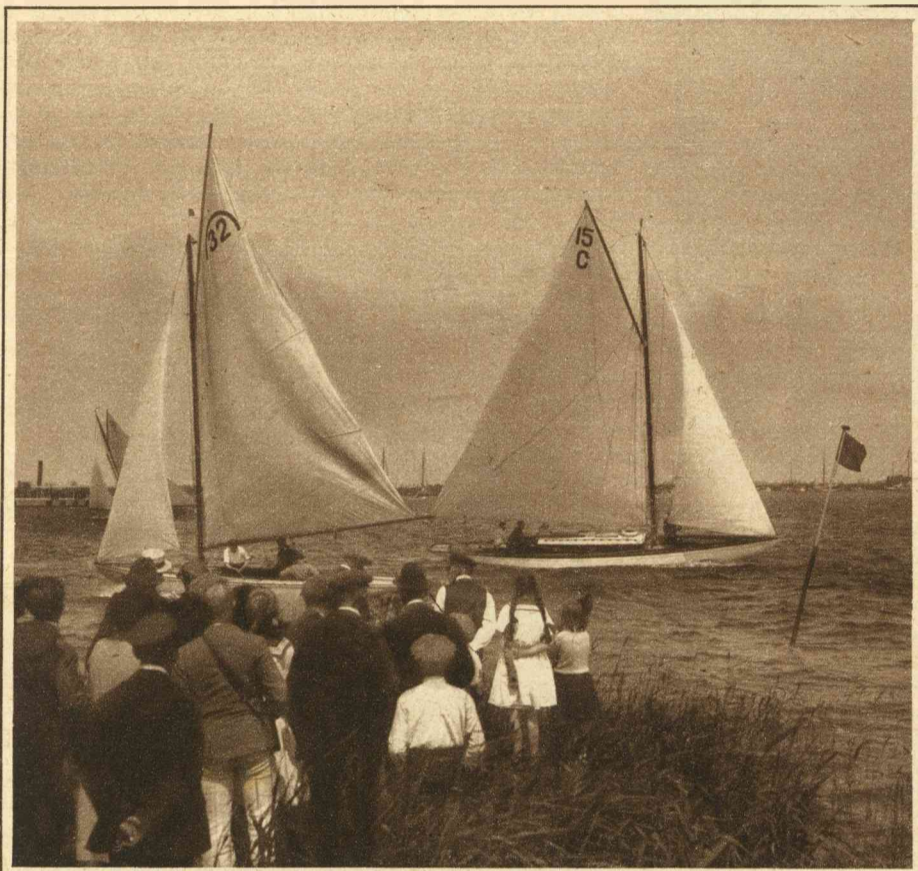
Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

De Jubileums-Zeilwedstrijden van de „Hollandia”

Op deze pagina reproduceeren wij een drietal fraaie foto's van de Zondag l.l. gehouden Zeilwedstrijden der Zeil- en Roei-
vereniging „Hollandia”, die Vrijdag l.l. veertig jaar bestond. Hierboven, links: De winnaars der Regenboog- en C-klasse.
Rechts: De start der D-klasse.

De start van de Regenboogklasse. (Zie ook de foto's op pag. 11.)

ONZE INLANDSCHE BOOMEN

DE WILDE KASTANJE (AESCULUS HIPPOCASTANUM).

Hoewel eigenlijk geen inheemsche boom, is de Wilde Kastanje over geheel Europa verspreid en wordt deze zoowel voor huizen, in parken en tuinen als op kerkhoven en lanen, overal aangetroffen. Haar vaderland is onbekend, wellicht is het Tibet in Azië. Zij werd onder Keizer Maximiliaan II, nu ongeveer 300 jaar geleden, naar Weenen overgebracht en vandaar uit over geheel de wereld verspreid, zoodat er nauwelijks een plaatsje zal te vinden zijn, waar ze nog niet bekend is. Overal wordt ze gaarne aangeplant en wanneer we hare fraaie bladeren wat nader en aandachtig beschouwen, is dat zeer begrijpelijk. Er bestaan maar weinig boomen die zoo 'n breede, wiidvertakte kroon kunnen vormen als de wilde kastanje. Bovendien zijn ook de bladeren op zich zelf zeer groot. Haar schaduw is dientengevolge zoo sterk, dat onder den boom zelfs geen gras wil groeien. Ieder blad bestaat uit getande, afzonderlijke bladeren die aan de basis wigvormig smal toelopen. Door de daardoor ontstane openingen valt nu en dan het licht ook op de lager geplaatste bladeren. Een lange bladsteel vereenigt die afzonderlijke bladeren tot een vijf- tot zevenvingerig geheel.

Daar deze aan zijne basis eene zeer duidelijk waarneembare gewrichtsholte bezit, wordt daardoor de draaiing

Vruchtdragende tak van de Wilde Kastanje (Aesculus Hippocastanum).

gekweeten dan vallen ze af en bedekken, dicht onder de kroon, den grasloozen bodem. Haar voedsel ontvangen de jonge scheuten uit de voorraadstoffen van den stam. Dat dit zoo is kunnen wij waarnemen aan een met knoppen bezetten kastanjetak, dien wij na het afvallen der bladeren in de warme kamer in een glas met water zetten. De knoppen zullen zich dan reeds in Januari openen en hare jonge bladeren ontplooien. Tegelijkertijd zien we uit deze proefneming, dat de winterrust der knoppen niet alleen door een lage temperatuur veroorzaakt wordt, maar ook nog aan andere oorzaken die nog een geslotenboek voor ons zijn, te wijten is want ook in de warmste kamer begint de ontwikkeling der knoppen nooit direct, maar pas na weken. Op dezelfde wijze heeft dit plaats als bij de ontkieming van zaad en het uitloopen van knol- en bolgewassen. Aardappels immers liggen in den winter rustig in den kelder. Eerst in het voorjaar loopen ze uit. Midden Mei ontplooit de Wilde Kastanje haar bloesemkleed. Op dezelfde wijze als met Kerstmis de Kerstboom zich tooit met vonkelende lichten zoo bloeit en straalt in Bloei maand de Kastanjeboom. Boven de krachtige zuil van den stam welft zich een koepeldak van donkergroen loof en uit dat donkere groen komen wonderfraaie kaarsen te voorschijn, als een offer gebracht aan de Lente die nu haar kerstfeest viert in de nooit volprezen Meimaand.

Niet afzonderlijk maar in dicht opeengedrongen pluimen staan de bloesems bij elkaar. Die welke zich aan de buitenzijde der kroon bevinden brengen bij en hommels er toe, bij hen haren intrek te nemen. Zulks geschiedt nog te meer, omdat de kleur der kroonbladeren opvallend afsteekt bij het groen der loofbladeren. Vier tot vijf witte blaadjes, die door een klokvormige vijfslippige kelk omsloten zijn, vormen een bloemkroon. Hare aanvankelijk gele, later rood wordende vlekjes en ook de aan Meidoorn herinnerende bloesemgeur verhoogen hare waarde als aanlokingsmiddel. Er op afkomende gonzende hommels zetten zich neer op de zeven lange naar boven gebogen helmknopjes als spreekwien op de vliegstickjes van een nestblok. Vandaar uit kunnen ze zeer gemakkelijk het in de bloesembasis verzamelde honingsap bereiken en drinken. Doen ze dat, dan raken ze met haren met stuifmeel beladen buik den ver naar voren staanden stempel. Daar deze vóór de helmknopjes rijp wordt kan van zelfbestuiving geen sprake zijn.

Bloeiende tak van de Wilde Kastanje.

Niet alle kastanjebloesems bezitten echter helmknopjes en stempels. Vele van hen zijn slechts meeldraadbloemen. Als men bedenkt hoe groot en zwaar de kastanjes zijn, dan zal ons dit allerminst vreemd toeschijnen. Immers wanneer elke bloesem een vrucht zou opleveren, zouden de takken onder den last der vruchten breken. Daarom bevinden zich de vruchtbare bloesems ook alleen in de onderste lagen der bloesemstanden. Toch zijn ook de onvruchtbare bloesems niet van belang ontbloot. Ze helpen den bloesemstand vergrooten en leveren stuifmeel voor de het eerst rijpende stempels der vruchtbare bloesems.

De vruchten der wilde kastanje zal men niet licht met andere verwisselen. Het zijn kogelronde, tegen dierenvraat door spitse stekels beschermde zaaddozen in welks groene lederachtige schil zich één tot drie vakjes bevinden, waarin de glanzend bruine van een lichte kiemvlek voorziene zaden verborgen zijn. Omdat die zaden veel gelijken op die der Tamme Kastanje, noemen wij ze wilde kastanjes. Wordt de boom door den wind bewogen, dan vallen ze in groote menigte op den grond. Ziet ze daar liggen zoo vrij, zoo helder en glanzend roodbruin. Een ware lust is het ze te verzamelen. Hier kijkt er een naar buiten door de reeds gespleten groene schil, ginds zijn ze nog geheel verborgen in het nog gesloten stekelig omhulsel. Trappen we daar

Bladerlooze Kastanjeboom op den Huize „De Poll” te Voorst.

der bladeren naar het licht zeer vergemakelijkt. Van de onderste bladeren is de steel langer dan de bovenaanzittende. Dientengevolge komt het licht ten goede aan alle aan rechte takken zittende bladeren. Ditzelfde geldt ook voor de horizontaal staande kastanjetakken. Van deze zijn de bladeren zoo vlak geplaatst, dat geen er van door een ander beschaduwde wordt. Hare rangschikking herinnert aan de duizend steentjes, die voor een met kunstzin samengesteld mozaïkbeeld bij elkaar gevoegd zijn. Daarom spreekt men wel eens van de bladmozaïk der wilde kastanje. In den herfst vallen de vingerbladeren van hare stelen en de stelen van de takken. Niet de wind en het weer berooven den zomergroenen boom van zijne sieraden. De boom zorgt er zelf voor dat zijne bladeren zich loslaten. Aan de in den herfst nog aan de takken vastzittende bladeren kunnen we de scheidingsplaats, snedeachtig door een dun laagje aangegeven, vinden, een laagje dat zoo teer is, dat reeds een zachte druk de scheiding bewerkt. Vandaar dat de achterblijvende hoefvormige litteekens ook een gladde oppervlakte hebben. Wanneer we den nog bladerloozen kastanjeboom in het vroege voorjaar nader beschouwen, dan zien we dat de toekomstige bladeren reeds in het vorige jaar zijn aangelegd. In paarsgewijze tegenover elkaar staande knoppen hebben ze den winter medegemaakt. Bruingekleurde perkamentachtige schubjes en fijne ruige haartjes beschermen de daaronder liggende deelen tegen koude en vocht. De heerlijk geurende, dit alles overtrekkende harslaag verhindert een al te sterke verdamping en dat is noodig, omdat de boomwortels niet in staat zijn gedurende de wintermaanden water uit den bevroren grond op te nemen. Einde April openen zich de kastanjeknoppen, nadat ze van te voren flink aangezwollen zijn. Aan den buitenkant zijn ze als 't ware druipnat van het aan hen klevend hars. Door de nu nog eens zoo groote knopschubben hebben de jonge scheuten niets te lijden van uitdrogende zonnestralen of stormachtige winden. Hebben de schubben zich van deze taak

Bloeiende Kastanjeboom op een dijkje van het Landgoed „De Poll” te Voorst.

eens flink op dan opent het zich en de fraaie blanke kastanje springt er uit. Kinderen rijgen ze wel aan garen of touw en maken er sierkettingen van. Andere weten er zelfs pijpen en mandjes uit te snijden. Wegens haren bitteren smaak zijn wilde kastanjes voor menschen ongenietbaar. Door dieren worden ze echter gaarne gegeten. In het buitenland worden er wel runderen en schapen, mede gemest en gedurende den winter zijn ze een waardevol voedsel voor herten, reeën en wilde zwijnen. In Turkije worden ze wel aan zieke paarden gevoederd, vandaar dat men ze wel paardenkastanjes noemt. In water geweekt worden ze ook veel gebruikt om de wasch er mede te reinigen.

Om er jonge boompjes van te kweken zijn ze, zooals wel van zelf spreekt, onmisbaar. Ze verlangen dan een goed gemesten lossen grond. De boom kan 15 tot 25 Meter hoog worden. Het geelachtige weeke, dikwijls roodachtig uitzijnde hout is tengevolge van den snellen groei week en sponzig gebleven. Vandaar dat het zich erg gemakkelijk laat buigen en snijden. Als bouw hout wordt het nooit gebruikt, zelfs als brandhout heeft het weinig waarde. Wel echter gebruikt men het voor snijwerk en voor het maken van klompen en meubels. De bruine bij oude boomen gescheurde bast der wilde kastanje bevat heel veel looistof en wordt daarom veel door looiers aangewend. Ook moet deze bast een heilzaam middel zijn tegen wisselkoorts en moeilijke spijsvertering.

R. TEPE

't Geluck schenckt zomstijds een pintjen wijns, maer korts daer naer, wert dat besuyrt met een stoop asijns.

Het quaet komt met ponden, en 't gaet wegh met oncen.

Ons leven is een webbe, daer de keten druck en den inslagh moeyte is.
Johan de Brune.

WAT ERAAN ONTBRAK

Gedurende haar vijftienjarig eerste huwelijk had Madame Râppe een niet heel aangename tijd gehad, omdat haar man, een der grootste drogisten van de Rue de la Verrerie, de slechte gewoonte had al zijn avonden in het café door te brengen. Anders had zij hem niets te verwijten. Als goed zakenman — zelfs zeer geroutineerd — had hij uitstekende zaken gedaan in olie en cacao, en de firma bloeide dan ook. Zijn vrouw, die den ganschen dag midden in den van scherpe geuren bezwangerden winkel in een soort glazen kast zat, kon aan het eind van iedere maand in het groote hoofdboek een beduidenden winst bemerken. En daar voor de meeste menschen het hoofddoel van hun leven is het stapelen van den eenen gulden op den anderen, kon deze zakenvrouw, deze correcte burgeres, niets anders dan zich tevreden toonen. Daar men echter om half zeven den winkel sloot, om zeven uur at en mijnheer Râppe direct na het dessert hoed en stok nam, om zich naar het „Café du Gaz” te begeven, vanwaar hij niet voor middernacht terugkwam, kon zijn vrouw, die geen kinderen had, zich vaak niet tegen de verveling verzetten en geuude over haar kous of sliep boven haar krant in.

Op Zon- en feestdagen echter was mijnheer de drogist welwillend genoeg om met zijn vrouw na den middag wat te gaan wandelen; maar dat was ook alles. Dadelijk na het Roquefort of de Camembert ijde mijnheer als gewoonlijk naar zijn café en liet zijn betere helft eenzaam achter.

Nauwelijks twee- of driemaal voerde hij haar des winters naar de „Opéra Comique” — omdat dit voor gezeten Parijische burgers nu eenmaal noodzakelijk is — maar mijnheer Râppe scheen daar niet veel aan te vinden, maar hij ging erheen als een geslagen hond.

Madame Râppe was een vrouw van groote plichtsgetrouwheid; voor zichzelf echter kon zij vaak een zekere woede niet onderdrukken. Wie zou het haar kwalijk nemen? Wanneer een flinke vrouw als trouwe, vlijtige compagnon van haar man den ganschen dag met de pen in de hand in een

seur” toegevoegd. Alles ging nu naar wensch gedurende de drie dagen van de wittebroodsweken, die de pasgehuwden in Fontainebleau doorbrachten.

Toen zij echter naar Parijs teruggekeerd waren, nam Rosier direct na den avondmaaltijd hoed en stok.

„Waar ga jij heen?” vroeg de vrouw niet zonder 'n bang voor gevoel.

„Ik ga een oogenblikje frissche lucht happen,” antwoordde hij onbevengend. „En dan ga ik nog even naar mijn café. Tot straks dus!”

En hij kwam eerst tegen twaalfen thuis, precies zooals haar man die dood was gedaan had.

Mme. Rosier was buiten zichzelf. Nu zouden die eindeloze avonden van eenzaamheid en verveling weer beginnen! En nu was het voor haar nog merkbaarder, want zij beminde haar nieuwen man heel erg en kon zijn afwezigheid nog minder verdragen van die van haar man-zaliger.

Voor dit maal onderdrukte zij haar ergernis en vergenoeg-

Om hem van deze gewoonte af te brengen, probeerde zij alle middelen. Wat was het toch, dat de mannen zoo naar het café deed gaan? Het gezelschap? Het milieu? Het gansche decor? Maar dat konden zij zich te huis ook verschaffen, de gegoeden zeker! Het café thuis! Dat was de oplossing van het vraagstuk. Dat wilde zij voor elkaar zien te brengen. Toen Achilles zich op haar dringend verzoek bereid had verklaard met al zijn vrienden eenige avonden thuis door te brengen, onderging de salon een grondige verandering. Inplaats van de fraaie meubelen kwamen er marmeren tafeltjes met echte caféstoelen in; op de plaats van de piano kwam een reusachtig buffet, waar Mme. Rosier, zorgvuldig gekamt en gepommadeerd, tusschen flesschen rum en stapels gebak troonde. De eetkamer was billardzaal geworden; er was gelegenheid voor allerlei gezelschapsspelen en er waren vele couranten. Verder leverde het etablissement alle gewenschte dranken en spijzen. Alles werd tot in details bestudeerd en nagegaan. De huisknecht werd natuurlijk in een Ober veranderd, en hij had spoedig den juisten toon geleerd om zooals het hoorde, „een bock à l'as!” te roepen, en de snelle handbeweging, waarmee men de koffiekant terug houden moet, opdat de kop geen „voetbad” krijgt, aangewend.

In 't eerst waren mijnheer Rosier en zijn vrienden verrukt over een dergelijke prestatie van echtelijke liefde. Een dergelijk model-café kon men des te gemakkelijker voor lief nemen, omdat alle consumptie gratis geleverd werd. Iederen avond dus defileerden de stamgasten voor de lieve „buffet-dame”, en na den gebruikelijken handdruk namen zij hun pijpen van den muur en zetten zich om te kaarten. Gedurende het schudden, wanneer er tijd was om eenige woorden te zeggen, werden natuurlijk alle maatregelen der regeering becritiseerd. Op die manier had dan Mme. Rosier het genoeg, iederen avond van 8—12 uur het geliefde, wel is waar door een tabakswolk verholde gelaat van haar Achilles te aanschouwen, en van tijd tot tijd zijn stem te hooren:

„Wie geeft? — Ik neem af. — Troef!” En de model-echtgenoot liet er zich niet weinig op voorstaan, het middel ge-

Met de Pinksterdagen aan het Scheveningsche Strand.

Het heerlijke zonnige weer, waarvan wij met de Pinksterdagen volop genoten hebben, heeft menigeen naar het Scheveningsche strand gelokt, om er verkoeling en verpoozing te zoeken. Vooral het z.g. „vrije” of „stille” strand was druk bevolkt. Onze foto-graaf heeft dit met enkele wegslaagde kiekjes gedemonstreerd. Hierboven: de „tentenstad” op het vrije strand. Hiernaast links: de eenige jaren geleden gestrande oude duitsche kruiser vormt voor velen nog een bezienswaardigheid waarvoor men zich gaarne een wandelingetje en 'n klimpartijtje getroost. Rechts: de visschersbootjes die de dagjesmensen tegen een „civielen” prijs een eindje zee nvoeren. Hieronder: Waar baadsters en baders hun hart ophalen.

doorzichtige kooi zit, om in een eindeloos register getallen en nogeens getallen te schrijven, verdient zij waarlijk wel wat beters, dan dat haar man haar den heelen avond alleen laat, boven haar gezelschap dat van vijf of zes biërdrinkers verkiest, wier conversatie zich beperkt om, tusschen twee spelletjes kaart in, den spoedigen val van een ministerie te voorspellen, wat waarlijk geen kunst is, vooral niet als het om fransche ministeries gaat.

Op die manier was Madame Râppe meer en meer van haar man vervreemd; en toen hij een plotseligen dood stierf — men zij, tusschen twee haakjes, gewaarschuwd voor de te heete atmosfeer in een café des winters: een kou bij het weggaan, en gezondheid, misschien wel het leven, is naar de maan! — wijdde zijn weduwe hem slechts het verplichte portie tranen en was zij snel getroost. Zij was 'n bemiddelde vrouw met 20.000 francs rente en een naar ieders verwachting beduidende opbrengst der zaak; bovendien pas zesendertig jaar oud. Wanneer zij den spiegel ondervroeg, dan liet deze haar een weliswaar sterke, maar toch knappe brunette zien. Kort en goed, reeds vóór den rouwtijd om was, had Mme. Râppe het plan opgevat om weer te trouwen.

Als eerste candidaat was er de vertegenwoordiger der zaak, mijnheer Rosier, een knappe man, oud-onderofficier, met dat galante voorkomen, dat haast geen vrouw onbewogen laat. Hij was reeds vele jaren aan de zaak verbonden, en reeds toen haar man nog leefde, had Mme. Râppe hem graag mogen lijden. Daar zij nu weduwe was, leek hij haar een geschikte partij. In ieder geval kon men de zaak aanhouden en ieder jaar een zekeren winst opstrijken. Hij was wel twee jaar jonger dan zij, maar de spiegelkast (o, wat een aardig meubel toch!) verzekerde, dat dat aan haar uiterlijk niet te constateeren viel. En dan! Mme. Rosier klonk beter dan Mme. Râppe; voor het waschgoed en het zilverwerk konden meteen de monogrammen blijven!

Dertien maanden na de begrafenis van den drogist, toen men onder de verweerde kransen op zijn graf alleen nog maar één met de inscriptie: „De stamgasten van het „Café du Gaz” kon herkennen, sloot de weduwe een tweede huwelijk. Aan den firmanaam werden nu de woorden „Rosier succes-

de zich, den volgenden dag onder het middageten eenige vragen aan haar Achilles — haar aangebedene droeg namelijk dezen krijgshaftigen naam — te doen.

„Zeg, ga je iederen avond naar het café?”

Het antwoord was ontmoedigend.

„Ja, natuurlijk! Zooals allemaal trouwens. — De baas ging ook iederen avond naar het „Café du Gaz”; ik ga naar het „Café de la Garde nationale” . . . In de Rue Rivoli. . . Ze zijn vlak bij elkaar.”

„Zoo!” zei ze met veranderde stem; „maar zou je dan nu niet liever thuis blijven. . . bij je vrouwtje?”

„Dat zou ik wel graag. . . Maar wat geeft dat? Het kan niet. Als ik na het eten niet uitga, verteer ik slecht en kan ik niet slapen. Jij daarentegen hebt rust noodig en bent gewoon vroeg te gaan slapen. . . Overigens is het noodzakelijk, dat een zakenman naar een café gaat; men vindt daar allerlei menschen, men hoort allerlei nieuwtjes, en tusschen twee spelletjes kaart worden er dikwijls zaken gedaan. En dan. . . wat wou ik nog zeggen? En dan. . . ben ik het eenmaal zoo gewoon.”

vonden te hebben, om haar man aan huis te boeien. Maar het was maar een droom; en droomen zijn bedrog! Na eenige weken bemerkte Mme. Rosier, dat haar Achilles treurig en melancholiek werd, alsof hij door heimwee geplaagd werd. Zijn vrienden scheen het niet beter te vergaan. Er moest hun iets schelen; maar wat kon het zijn?

Vol teedere zorg hoorde zij hem uit.

„Zeg eens, voel je je niet gelukkig? Is hier niet alles zooals in het café?”

„Als je het weten wilt: neen; het is zoo en tóch is het niet zoo. De druk op het bier ontbreekt!”

En de volgende avond reeds vond de vertwijfelde Mme. Rosier alleen tusschen de flesschen en stapels gebak, Achilles en zijn vrienden echter weer aan hun stamtafel in „Café de la Garde nationale”. (Naar: FRANÇOIS COPPÉE.)

BRAHMS-ANECDOTEN.

Johannes Brahms en Bernhard Scholz waren in hun jeugd vrienden en die vriendschap duurde ook voort toen Brahms beroemd werd en Scholz niet. Wanneer Brahms in Frankfort kwam, zocht hij altijd Scholz op.

Eens liet deze hem een trio zien, dat hij gecomponeerd had, en vroeg hem zijn oordeel erover te zeggen. Brahms keek de partituur met aandacht door en knikte een paar maal; eindelijk nam hij het laatste blad tusschen duim en wijsvinger, bevoelde het en vroeg toen: „Zeg eens, Bernhard, waar koop je dat prachtige notenpapier?”

Scholz had ook Schillers „Lied von der Glocke” op muziek gezet; bij de eerste opvoering was Brahms aanwezig, en Scholz vroeg hem, hoe het werk hem bevallen was. Brahms dacht een oogenblik na en zei toen: „Een onverwoestbaar gedicht!”

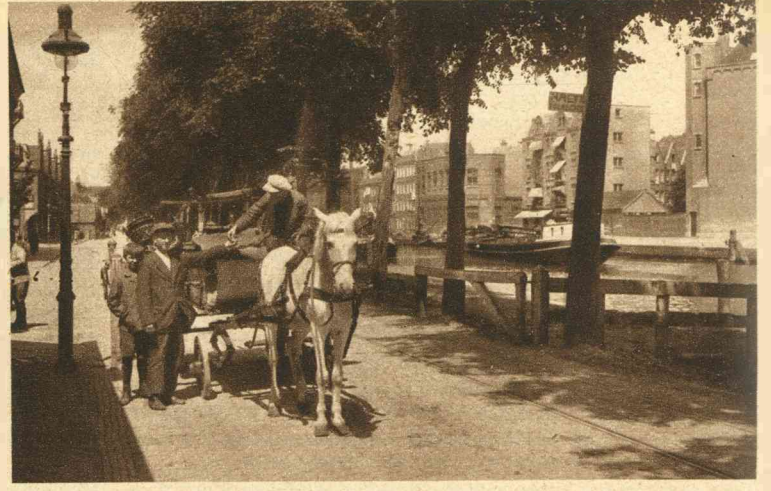
Brahms was bevriend, met den Frankforter bankier Ladenburg en deze vroeg hem meermalen ten eten. Eens schonk hij hem een heel fijnen wijn in met de woorden: „Dat is de Brahms onder mijn wijnen!”

„Zoo,” antwoordde Brahms, „dan zou ik uwe Beethoven wel eens willen proeven.”

Een tol midden in Amsterdam.

Met de gemeente Sloten zelve, is natuurlijk ook de tol op den Sloterstraatweg door Amsterdam geamexeerd. De verwachting was vanzelf sprekend, dat dit middeleeuwsch instituut, nu het midden in Amsterdam was komen te liggen, opgeheven zou worden. Dit is echter niet het geval geweest. Het proces, of de tol al of niet opgeheven zou worden, is door Amsterdam gewonnen, met het gevolg, dat een ieder, die niet van zijn beenen gebruik maakt om van den eenen kant van den Sloterstraatweg naar den anderen te gaan, tol betalen moet. Tot 8 Juni l.l. was de doorgang vrij; men ziet dit op onze linker kiek, waar een auto zonder betaling passeert. De rechter kiek werd op 9 Juni genomen: nu moest de groenboer voor zijn paard en wagen het verschuldigde tolrecht betalen.

DE LICHTSTRAAL

door ELISE WESSELINK-RUTGERS

et uitstapje, waarop zij zich verheugd had, was een teleurstelling geworden,

De toenemende druk der Indische jaren had haar gebracht in een stadium, waarin iedere teleurstelling een onheil, een verraaderlijke slag van het noodlot wordt.

In triestige stemming liet zij zich rijden naar station „Goebeng”, om daar te wachten op den trein, die haar naar haar banningsoord in het binnenland zou terugvoeren; een andere besteding van het laatste half-uur van haar boodschappendag had zij niet kunnen bedenken.

Haar alleen-zijn drukte haar als een tastbare last.

Zij had de kennissen, die zij door haar onverwachte verschijning meende te verrassen, niet thuis getroffen, de japon, die zij ging passen, viel tegen, naar enkele op haar boodschappenlijstje voorkomende artikelen had zij in verschillende winkels tevergeefs gevraagd.

De hitte in de „krokodillenstad” was ondraaglijk, het asfalt van de bestrating smolt tot weeke klodders onder de loome paardenhoeven, de zon brandde met fellen brand op haar huid.

Zij gleed de wachtkamer binnen en zette zich op een der stoffige banken neer.

Over enkele uren — uren, doorgebracht in een van gloed blakenden spoorwaggen — zou zij het kleine station hebben bereikt, waar zij haar koetsier met de hoge tuinbendie zou vinden, om haar terug te brengen naar haar woning bij de vèraf-gelegen suikerfabriek, haar woning, waaruit in den maaltijd van de fabriek alle gezelligheid verdwenen scheen.

Met een helderen kijk van buiten-af bezag zij haar leven in die kleine wereld apart, waar aller belangstelling gericht was op het reuzenmonster, dat, onverzadigbaar, de ééne vracht riet na de andere opslokte, knauwde, kneusde, beukte, totdat het laatste druppeltje van het zoete sap eruit afgevoerd was naar de condensators; zij wist dat die kleine wereld gedurende enkele maanden geen andere belangen kende dan dat ééne: de suikerproductie!

Zij zag zichzelf in dat aparte wereldje, kleine, onbetekenende figuur, die zonder haperen in den dagelijkschen tredmolen meedraaide.

Zij zag zich in haar keurige woning voortdurend drukke bezigheden scheppen, zich altijd-door bewust van de comédie, die zij met zichzelf speelde, altijd-door wetend, dat zij veel overtollig werk verzon, om niet tot gevaarlijk leeg-zitten te vervallen.

Zij zag zich in oogenblikken van rust triestig turen naar den zwaren, ouden waringin dicht bij haar huis, den waringin, waarin men, zooals haar baboe haar met angstig ontzag had verteld, des nachts de zieltjes van gestorven kindertjes kan hooren snikken.

„Ach!” verzuchtte zij, „als er maar eens een enkele lichtstraal door de grauwe eentonigheid van materialisme en verveling heenbrak! Een lichtstraal, die de donkere schaduwen rond mijn ziel vermocht te verjagen! Een enkele lichtstraal kan moed geven voor jaren, voor jaren!”

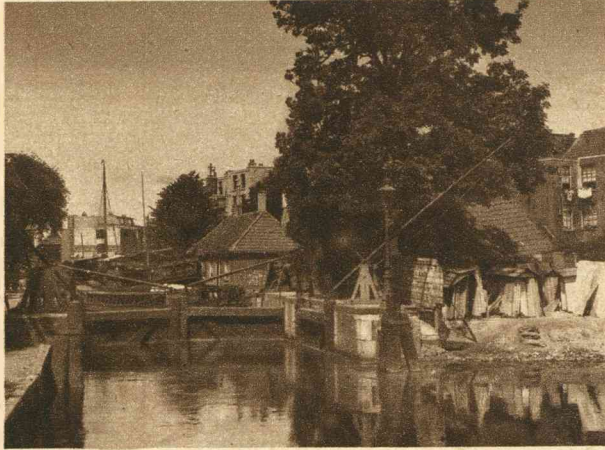

De Leidsche Paardenmarkt.

Een aardig „gevalletje”, door onzen fotograaf op de Dinsdag 6 Juni te Leiden gehouden paardenmarkt gekiekt.

De deur van de wachtkamer werd door een aarzelende hand opengedruwd, een oud, inlandsch vrouwtje sloop binnen, nam met verlegen gebaar een bescheiden hoekje van een der banken in en wachtte.

De eenzame reizigster bekeek met belangstelling het oude, bruine gezicht, waarop een uitdrukking van spanning te lezen stond; zij zag, dat het een goed, lief gezicht was, zij begreep, dat het oude moedertje heel haar leven in rustige onderworpenheid had geleefd, dat in het kleine, tengere persoonkje geen plaats was voor een, eigen wil.

Een typisch brokje oud-Amsterdam.

De schutsluis aan den Overtoom.

PUNTDICHTEN.

De Lichtzijde.

*Eén ding treft een aandeelhouder
In deez' waarlijk schoonen tijd:
Van belastingdoppen is hij
Thans wel absoluut bevrijd!*

Advertentie in 't Reisseizoen.

*Gevraagd direct een conducteur
Bij 'n spoorweg-maatschappij;
De voorkeur heeft een meesterknecht
Van 'n haringpakkerij.*

Weest zuinig!

*„Weest zuinig!” is alom de leuze,
Koopt niet meer dan hoogst noodig is;
De vrouw geeft nu met haar toiletjes
Een treffend voorbeeld, da's gewis!*

Dienstboden — Tekort?

*„k Snap niet” — zei Jan — „dat van 'n tekort
Aan dienstmeisjes gesproken wordt;
Ik had in mijn soldatendagen
Nooit over een tekort te klagen!”*

Belegger's Verzuchting.

*Is er bij al die telepathen
En helderzienden niet één man,
Die zeggen kan, waar ik mijn duiten
In 's hemelsnaam wêér vinden kan?*

Prijsverlagingen en damesmode.

*De levensstandaard is aan 't dalen
Dat is voorwaar naar ieder's zin;
Tot zelfs de rokken onzer dames
Gaan, naar ik lees, de laagte in!*

Bij 90° in de Schaduw.

*We treffen het in dezen tijd
Niet bijster, zou ik meenen;
De fiscus legt ons onvervaard
Het vuur na aan de schenen!*

Verkiezingsoverpeinzingen.

*De vrouw maakt in de kamer zeker
'n Figuur dat klinkt gelijk een klok;
In deftigheid wint zij het ruimschoots:
Ze komt er immers steeds... in rok!*

J. Cats Jr.

Mijmerend over het lot van de haar onbekende, bruine zuster, die zich zonder woorden voortdurend over haar existentie te verontschuldigen scheen, in haar triestige stemming haar beklagend om ongeweten leed, om heel haar leven van goedig, zielig, in afhankelijkheid gehouden schepseltje, bleef zij roerloos zitten.

Het uur naderde, waarop de sneltrein van Batavia werd verwacht.

Het station en omgeving werd levendig van menschen, die reizigers kwamen afhalen, van anderen, die de aankomst van den voornaamsten trein als amusement wilden bijwonen; de eenzame reizigster had voor niemand belangstelling dan voor het vrouwtje, met wie zij zich door leed verwant gevoelde.

De aankomst van den trein werd aangekondigd; het moedertje stond op en ging naar het perron; zij volgde, zonder zich rekenschap te geven van het „waarom” van haar daad.

De trein stoomde binnen; een bont gewoel ontstond, een koor van geluiden gonsde op; met kalme oogen keek de eenzame reizigster om zich heen.

Haar blikken hechtten zich aan een tweetal, dat zoekend en speurend in haar richting kwam; een jong meisje, Europeesch-nuffig gekleed, een jonge man in grijs reiscostuum met een lang-geriemde tasch langs zijn zijde bungelend; vier oogen zochten, speurden vol spanning...

„Ma!” jubelde plotseling een hooge meisjesstem, zoo on-Indisch luid en blij, dat velen het hoofd naar de spreekster omwendden. „Daar is Ma! Lieve Mama!”

Zij was op het oude, inlandsche moedertje toegesnel, sloeg haar beide armen om den dorren hals, drukte het grijze hoofd tegen haar warm kloppend hart en kustte het lieve, oude gezicht telkens en telkens weer met een verrukking, die geen grenzen kende; de jonge man in het modieuze reiscostuum deed in zijn betuigingen van liefde nauwelijks voor haar onder.

Het oudje sprak niet; dikke tranen stonden in haar oogen; zij liet zich door haar kinderen, ieder aan een kant, medevoeren.

„De jongen is ingenieur,” hoorde de eenzame reizigster achter zich zeggen, „en het meisje komt van een Brusselsche kostschool; hun opvoeding heeft hun niet geleerd, zich voor hun inlandsche moeder te schamen!”

Zij keek de drie gelukkigen na, zij zag hen in een wachtend rijtuig stijgen, de moeder tusschen haar kinderen in, die ieder een van haar handen hielden omklemd; zij wendde zich om, toen het rijtuig was weggereden; toen pas voelde zij, dat over haar wangen tranen rolden.

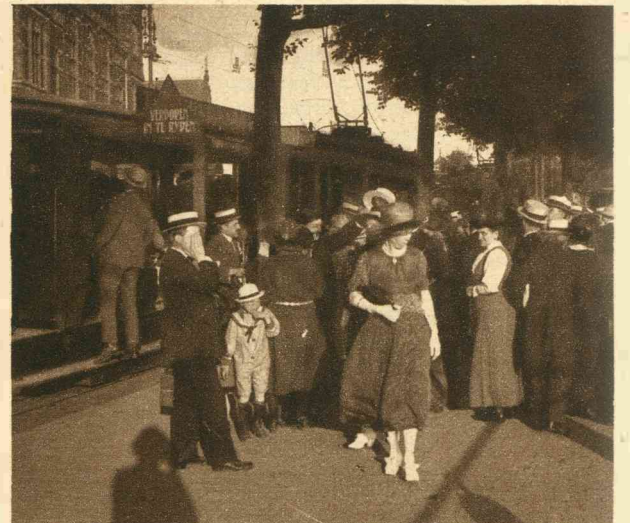
Verlegen keek zij om zich heen, zij zag vele ontroerde gezichten en zij schaamde zich niet langer over haar tranen.

Het was haar, alsof haar een groot geluk te beurt gevallen was.

Haastig ging zij naar den trein, die op het punt van vertrekken stond; zij liet zich medevoeren naar haar eentonig wereldje, den wonderen lichtstraal, die de nevelen rond haar ziel had doorboord, als een kostbaren schat hoedend. —

't Genot der vreugd, hoe uitgelezen,
Is, ongedeeld, van geen waardij.

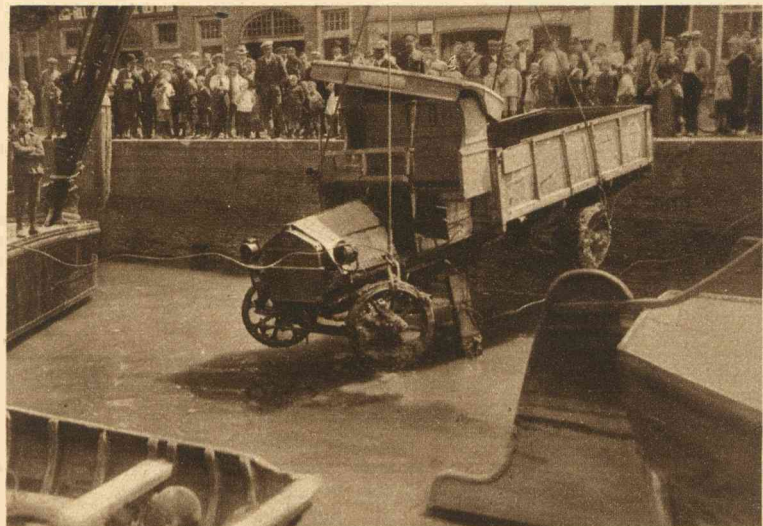
Het gebrek mist veel, de gierigheid alles.

De Pinksterdrakte te Amsterdam.

Hoe de trams te Amsterdam met de Pinkster bestormd werden.

VAN HEINDE EN VERRE

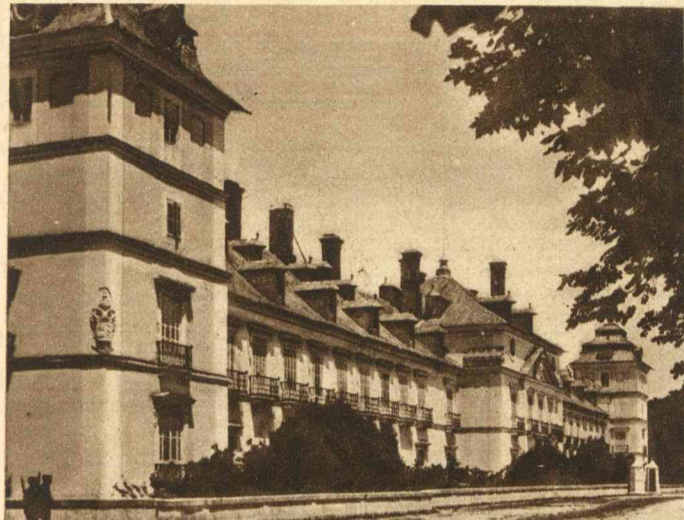
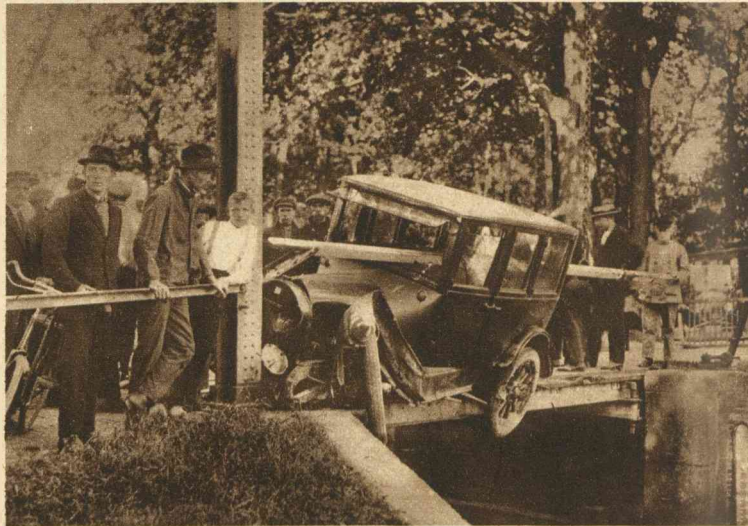
Auto-ongelukken.

Links :

Dinsdag 6 Juni liep de lastwagen van de Auto-Transport-Onderneming aan de Kuipershaven te Dordrecht te water. De chauffeur kwam met den schrik vrij. Op onze foto ziet men, hoe de wagen door middel van een kraan op het droge gebracht werd.

Rechts :

In den scherp bocht aan den Rijksweg Zwolle—Meppel, nabij Zwolle, reed verleden week op een nacht een auto schuin tegen het hekwerk vóór de brug. Zooals op onze foto te zien is, doorboorde de leuningpaal den auto geheel. Een der inzittenden werd onmiddellijk gedood.

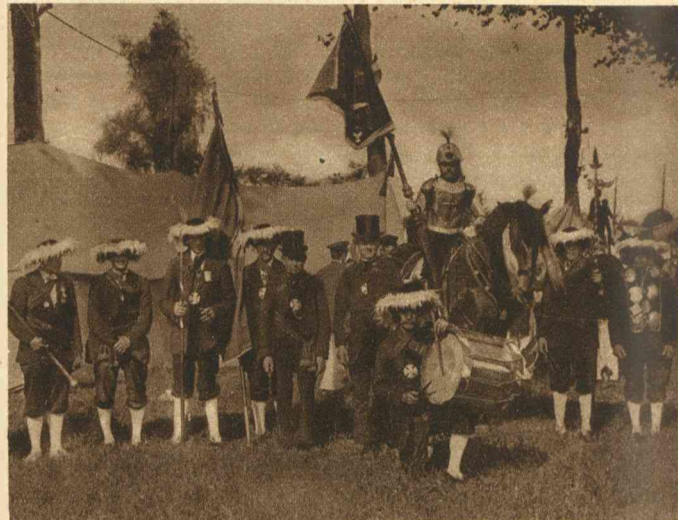
Voor ex-keizerin Zita.

Hierboven een foto van 't koninklijk Paleis „El Pardo" dat door koning Alphonse van Spanje aan ex-keizerin Zita is afgestaan als verblijf voor haar en haar kinderen.

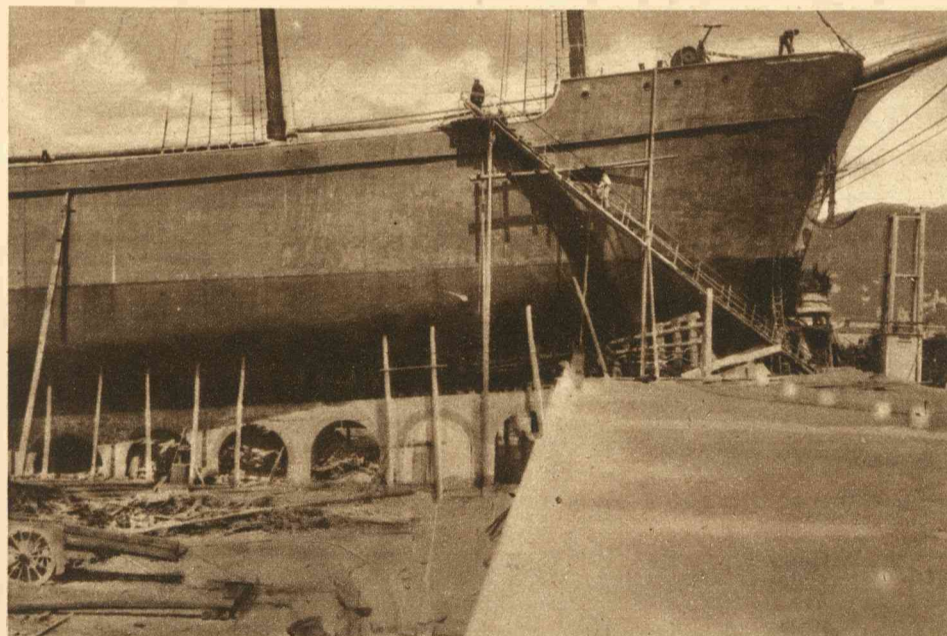
Het monument voor Jozef Israëls,

dat verleden week ter nagedachtenis aan dezen grooten kunstschilder te Groningen, zijn geboorteplaats, is onthuld.

Een 650-jarig jubileum.

Ter gelegenheid van het 650-jarig bestaan van het Gilde Antonius en Sebastianus te Gemert, werden verleden week aldaar groote feesten gehouden. Hierboven een der deelnemende gilden.

Een zeeschip van gewapend beton.

Dinsdag 28 Mei is in tegenwoordigheid van vele autoriteiten en belangstellenden in de haven van Lavagna (nabij Genève) een stoomschip van gewapend beton te water gelaten, dat den naam „Perseveranza" ontving. Onze foto werd even voor de tewaterlating genomen.

Maarschalk Joffre in de Vereenigde Staten.

Het planten van een herinneringsboom aan de overwinning, door den franschen Maarschalk Joffre (x).

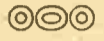

De Tweede Nationale-Katholiekendag te Nijmegen.

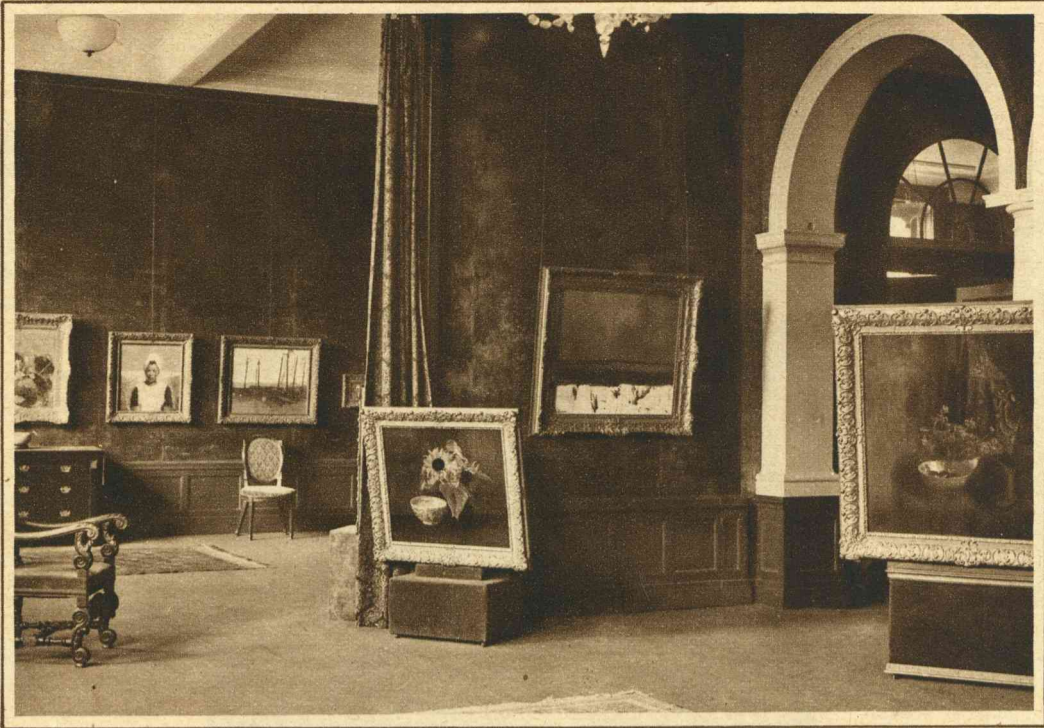
Den Tweeden Pinksterdag werd te Nijmegen een tweede nationale Katholiekendag gehouden, waaraan door een groot aantal Katholieken werd deelgenomen. Verscheidene Bisschoppen waren eveneens tegenwoordig. Onze foto's geven, links: Een van de schitterende praalwagens uit den gehouden optocht. Midden: De aankomst van den Bisschop van Haarlem. Rechts: Het formeeren van den optocht.

Tentoonstelling
van
Schilderwerk
van M. J. B. Jungmann

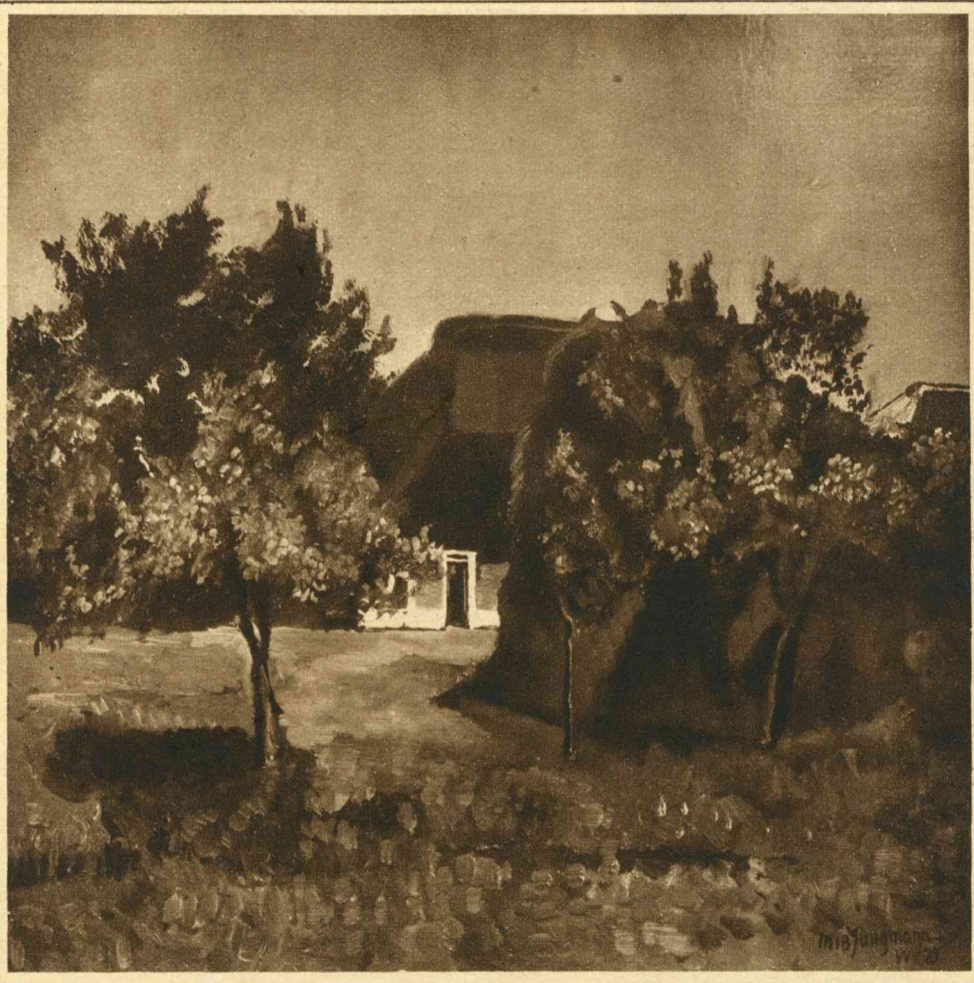

Koninklijke
Kunstzaal Kleykamp,
's-Gravenhage

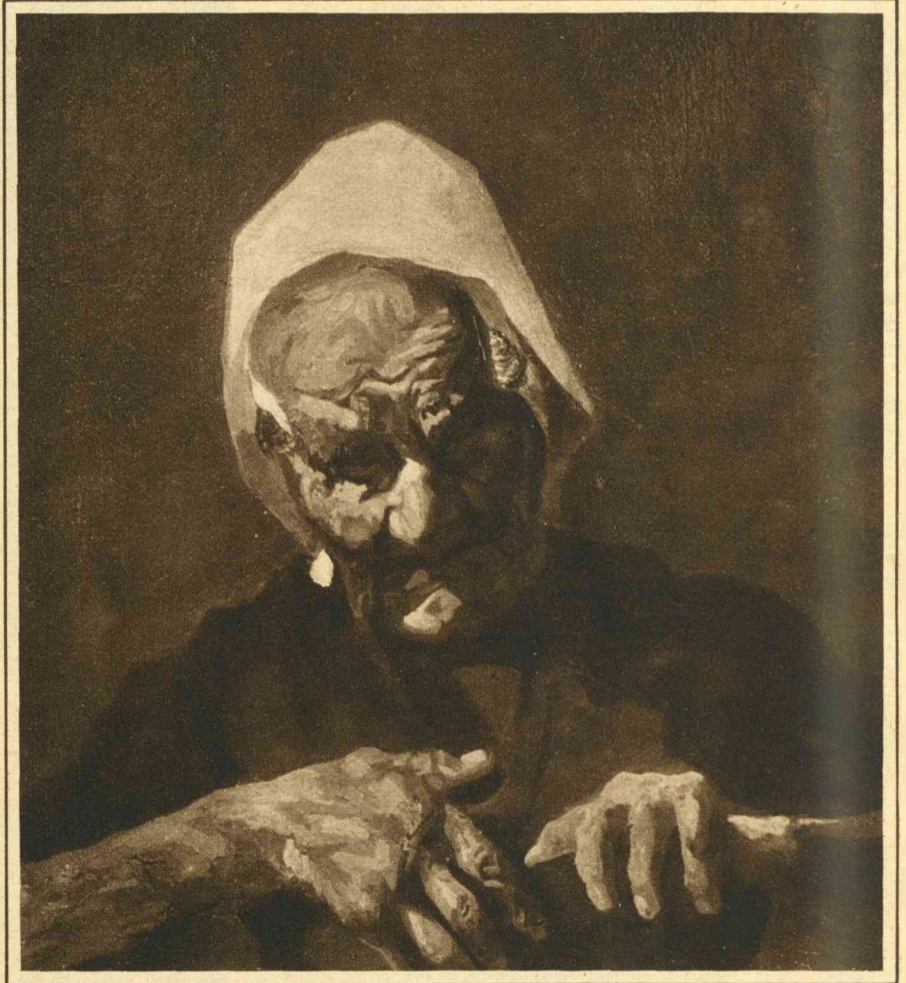

Van 24 Mei tot 27 Juni houdt de bekende kunstschilder M. J. B. Jungmann in de Koninklijke Kunstzaal Kleykamp te 's-Gravenhage een tentoonstelling van zijn werken. Jungmann bekoort vooral door de superbe, frissche, klare kleuren en de zuivere tonen waaruit hij zijn werk opbouwt. De reproducties, die wij op deze pagina geven, spreken duidelijk van de groote innigheid en liefde, die de schilder voor zijn arbeid gevoelt.

En hoekje der tentoonstelling.

Boerenwoning Smerp.

Zeeuwsche oude vrouw.

Stilleven.

Haverland.

WAT IN BINNEN- EN BUITENLAND GEBEURD IS

Een 40-jarig jubileum.

Woensdag 7 Juni l.l. vierde de heer K. van Raay, badmeester te Gorinchem, zijn 40-jarig jubileum als zoodanig. Op onze foto ziet men den jubilaris met zijn vrouw naar de badinrichting gaan, waar hij gehuldigd werd.

De Vereeniging „Friezendel“,

een friesche vereeniging, heeft verleden week te Bergen (N.H.) een uitvoering gegeven, waarbij verschillende dansen in 'oud-nationaal' costuum werden opgevoerd.

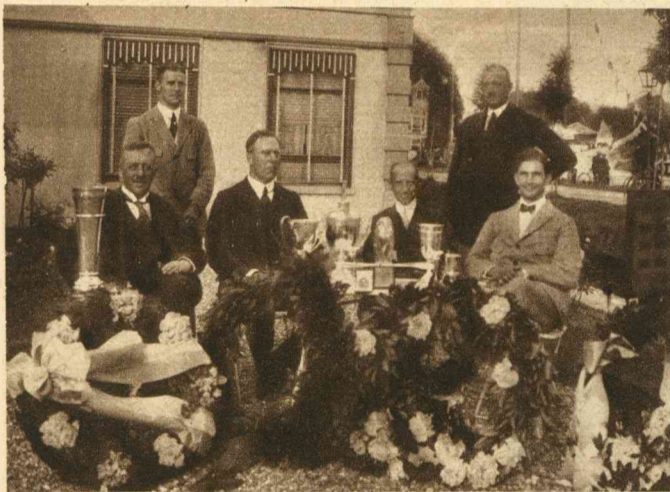
Vandalisme in Drente.

Hierboven een foto van de woning van het hoofd der school te Stuifzand bij Hoogeveen, die door de dorpelingen verwoest werd, omdat men vermoedde, dat er een aannemer vertoefde met wiens zedelijk gedrag men geen vrede had.

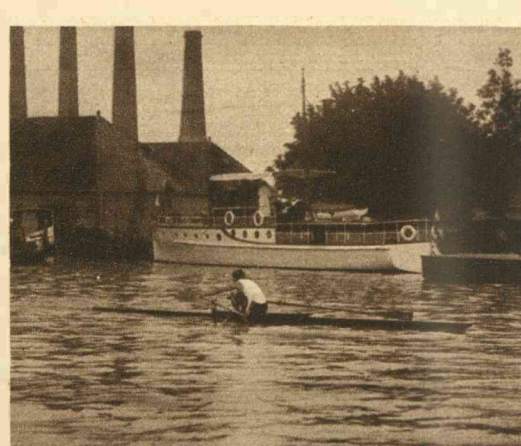
De koloniale tentoonstelling te Marseille.

Te Marseille (Frankrijk) wordt van April tot November een koloniale tentoonstelling gehouden, waarvoor zeer veel belangstelling is. Wij geven van deze expositie een tweetal interessante foto's. Links: Een vervaardiger van matwerk uit Zuid-Tunis op de tentoonstelling aan den arbeid. Rechts: Een der straten van de tentoonstelling.

Het jubileum van „Hollandia“.

In aansluiting met de op onze voorpagina gegeven foto's van de zeilwedstrijden der „Hollandia“, geven wij hier nog enkele kiekken in verband met het jubileum der Vereeniging. Links: Het bestuur der jubileerende vereeniging, gekiekt op de receptie van Vrijdag l.l. Midden: Dr. B. J. C. ten Hennepe (boeg) en J. A. v. d. Vegte (slag), die „De Maas“ Zaterdag l.l. winnen deden in het nummer tweeriemsgieken zonder stuurman. Deze ploeg zal ons land ook op de Henley vertegenwoordigen. Rechts: Eenige geëmployeerden der „Hollandia“, die bij de wedstrijden als „stille krachten“ fungeeren. (X) De heer P. J. Schouten, het oudste lid der Vereeniging, tevens mede-oprichter.

De jubileums-roeiwedstrijden der „Hollandia“.

Links: „Nereus“, winnaar in het nummer oude achten. Midden: De winnaressen in het nummer dames stijlroeien. Rechts: De Njordman, die het nummer skiff won, in actie.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Nuttige Wenken.

Transpireerende handen.

Het zweeten der handen is voor personen die er mede behept zijn, inzonderheid voor dames, die fijne handwerken verrichten, een vrij lastig gebrek. Om dit gebrek nu weg te nemen moet men van tijd tot tijd, en terwijl men aan het werk is, de handen wrijven met wolfsklawpoeder of heksenneel. Dit poeder is te koop bij drogisten en apothekers.

Middel om geverfde en geverniste voorwerpen schoon te maken.

Onder de kleine onaangenaamheden, die eene goede huismoeder ontmoet, moet men de vetplekken, die er, niettegenstaande alle aangewende zorg, door het aanvatten met de handen, aan de deuren, onder de sloten, aan de ramen, blinden, enz. komen, rekenen.

Er is echter een zeer eenvoudig middel om deze vlekken te verwijderen. Wij laten het hieronder volgen: Men doe in een glas water een lepelvol overzuurd zoutzure kalk en men wassche met dit mengsel koud, door middel van een spons of een linnen doek. Het is niet noodig de vuile plek lang te wrijven; want de zwartste, de oudste, de kleverigste smeer verdwijnt altijd na eenige minuten wrijvens geheel. Maar het is noodzakelijk dat men de gewasschen plaats met een zuiver oud linnen afdroge; want anders blijven er nog droge strepen op de verf, welke men echter ook dadelijk doet verdwijnen door ze met schoon water af te wasschen en daarna goed af te drogen.

Pommade tegen rimpels.

Het middel om eeuwig jeugdig te blijven is helaas nog niet uitgevonden. Wel is er een voorschrift bekend, dat, al lost het dan het vraagstuk der eeuwige jeugd niet op, toch een zekere illusie van jeugd kan geven. Het is 't volgende: Doe op een gematigd vuur dertig gram witte was smelten, waarbij men achtereenvolgens voegt: zestig gram sap der uien van witte lelies — door pletten eruit gedrukt — en vijftien gram honing; doe er twaalf gram rozewater bij om te parfumeeren. Wrijf daarmee iederen avond bij het slapen gaan het gelaat in, en verwijder deze pommade 's morgens voor het wasschen met een drogen doek.

Appels kan men langen tijd goed houden door ze in vaten of kisten zóó in zand te leggen, dat de een den ander niet aanraakt. De vaten of kisten plaatst men in een koelen kelder.

Links: Mantelcostuum van crème-witte gabardine. De hals is rond, heeft dus ook een ronden wat uitstaanden kraag. Als één rechte lijn gaat een eenvoudige versiering over rok en mantel en zóó over den mouw, om aan de achterzijde dezelfde rechte lijn weer te krijgen, als van voren. Deze versiering kan men vinden, door eenvoudig een koord aan de binnenzijde van de stof in te naaien, waardoor op den bovenkant dan een dikke ribbel te zien komt. Rechts: Rechte robe van korenblauwe shantung met witte of zwarte ruiten bestikt. Gordeltje in verguld metaal. Een klein wit zijden vestje in de puntige halsuitsnijding. **BEP MENNENS.**

De hoeveelheid voedsel, die wij bij iederen maaltijd tot ons nemen, moet zoo groot zijn, dat er een bevredigd gevoel in ons ontstaat. Meer dan dat is schadelijk, en minder is evenmin aan te bevelen.

Tegen rheumatische kiespijn is een goed middel een stukje kamfer, in watten gewikkeld, in het oor te doen, dat het dichtst bij de pijnlijke plek is.

Koffiedik met water vermengd vormt een goede mest voor klimop.

Recepten.

Appelen met vleeschresten.

Benodigd: 500 gram moesappelen; 2½ d.L. water of bouillon; 500 tot 750 gram vleeschresten; 1 kleine ui; 25 gram boter; 2 theelepels suiker; fijne peper; zoo noodig bloem.

Bereiding: Den ui fijnhakken en in de boter gaar, maar niet bruin fruiten, den bouillon of het water toevoegen en de appelen erin tot moes koken, dat daarna, indien noodig, doorgezeefd wordt. Het vleesch in dobbelsteenen of niet te dunne plakken snijden en in het appelmoes laten stoven tot het malsch is. Suiker en fijne peper naar smaak toevoegen en het moes, zoo noodig, binden met een weinig bloem.

Siciliaansch Maïsgerecht.

Benodigd: 1½ Liter water; 300 gram maïsmeel; 250 gram boter; 100 gram ham of vleesch; 3 eierdooiers; 3 eieren; 1½ d.L. zure melk of room; zout en peper naar smaak; Parmezaansche kaas.

Bereiding: Het water aan de kook brengen met 100 gram van de boter, het maïsmeel er in laten glijden en gaar maken; de massa daarna laten koud worden. Vervolgens 100 gram gesmolten boter, drie eierdooiers en een theelepeltje zout er door kneden. De ham fijnhakken, vermengen met drie eierdooiers, 50 gram tot room geroerde boter, de zure melk of den room, zout en peper naar smaak en het stijfgeklopte wit van drie eieren. In een met boter bestreken springvorm wordt nu de helft van de polentamassa gelegd, hierop het vleeschmeel, ten slotte de andere helft van de polenta; het gerecht in den oven goudgeel bakken (15 à 20 minuten) en na het keeren bestrooien met Parmezaansche kaas.

Aardbeienbowl.

Benodigd: 4 flesschen Moezel- of lichte Rijnwijn; 2 Liter aardbeien; suiker naar eigen smaak; 1 — 2 flesschen mousserende wijn.

Bereiding: Daar de geur van aardbeien vooral aan hare oppervlakte ligt, moet men de vruchten, zoo mogelijk, niet wasschen en vooral niet stuk stooten. Men doet de aardbeien in den bowlkan en bedekt ze onder suiker. Zóó laat men ze een uur, toegedekt, staan. Daarna giet men er vier flesschen lichten Moezel- of Rijnwijn op. Na ± 15 minuten, vlak voor het gebruik, voegt men er nog 1 of 2 flesschen lichten mousserenden wijn bij.

VOOR DE JEUGD

DE ZWARTE ELFEN.

II.

Buiten in den maneschijn wandelde echter Raghilda rond, eenzaam en bedroefd, zooals zij steeds was. Daar hoorde zij op eens een licht geruisch en toen zij opkeek, bemerkte zij een menigte kleine zwarte gedaanten, die zich om den waterstraal bewogen. Plotseling kwam er een andere elf aangesprongen en toonde aan haar gezellinnen iets dat zij in de hand had en nu begonnen alle elfen te dansen. Opeens begreep Raghilda alles: het was haar kostbaar kristal, dat de zwarte elfen geroofd hadden.

De elfen begaven zich daarop naar het diepste van het woud en begroeven daar den schitterenden steen. Zoodra de steen begraven was, waren de elfen verdwenen en Raghilda sloop naar de plek waar de steen begraven was. Weldra had ze de plaats gevonden, doch toen zij de aarde wegruimen wilde, voelde zij zich door vele handen weggetrokken, en bemerkte tot haar schrik dat de zwarte elfen haar omringden.

„Ge wilt onzen steen stelen!” riepen

ze allen in koor, terwijl ze een dreigende houding aannamen.

„Het is mijn steen,” zei Raghilda. „Het is mijn eigendom en van niemand anders.”

„Gij dwaalt,” zei een der elfen, die er uit zag als de koningin. „De steen is ons eigendom, wij hebben hem gekocht van uw echtgenoot voor een beurs, die altijd met goud gevuld is, zoolang hij aan de speeltafel zit. Daarom zullen we er voor zorgen, dat je het kristal nimmer meer vinden kunt. Daarop wenkte zij twee andere elfen. „Bindt haar oogen dicht en brengt haar naar huis,” beval zij.

De beiden elfen bonden voor haar oogen een zwarten sluier en namen haar elk bij een hand. Zij wilde weerstand bieden, maar kon niet. Eindelijk voelde zij het zand van den kasteeltuyn weer onder haar voeten kraken en dadelijk daarop was zij vrij.

Onmiddellijk bracht zij nu de handen aan het

naar de zaal waar haar man met zijn vrienden zat te dobbelen.

„Ach, Sigward! Sigward!” riep zij uit de handen uitstreckende, „neem den sluier van mijn oogen weg!”

„Je bent ziek, Raghilda,” zei haar man. „Kom laat mij je naar je kamer brengen, opdat je wat rusten kunt.”

Nu werd het haar duidelijk, dat niemand den sluier voor haar oogen zag. Zij liet zich naar bed brengen in de hoop dat de slaap haar genezen zou, doch den volgende dag bleef voor haar nacht en nu begrepen alle slotbewoners dat hun lieve meesteres blind geworden was. In weinige uren was het in de geheele omgeving bekend en allen beklagden de schoone burgvrouw, wie zoo'n treurig lot getroffen had.

(Slot volgt).
OOM TOM.

„Ge wilt onzen steen stelen!” riepen ze allen in koor.

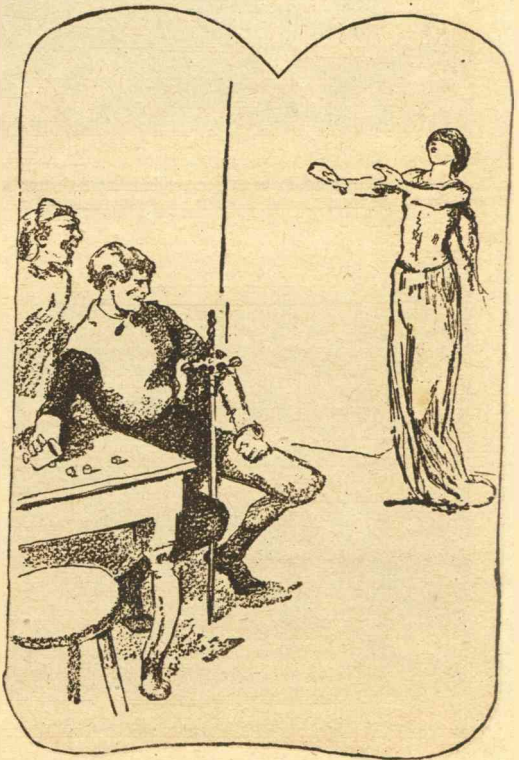
hoofd om den sluier van haar oogen weg te trekken, maar vreemd genoeg, was haar dit onmogelijk. Zij kon den knoop niet loskrijgen en evenmin den sluier wegschuiven en hoewel die maar van zeer dunne stof was, kon zij toch niets zien.

Maar als zij het zelf niet kon dan moest een ander haar van den sluier bevrijden. Zij riep om een kamermeisje.

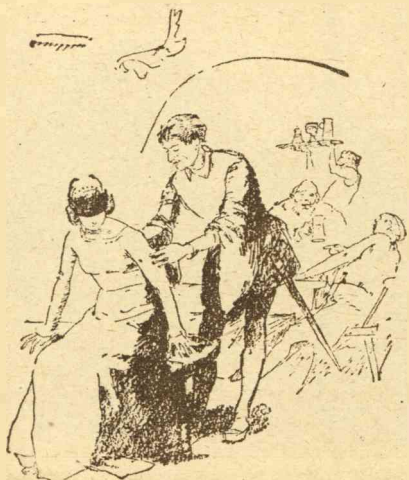
„Gerda,” zei ze, „neem mij den sluier van de oogen, gauw!”

Maar het kamermeisje bleef bedremmeld staan. „Ik zie geen sluier, mevrouw,” zei ze.

Nu werd Raghilda boos. Zij riep de andere meisjes, toen den kamerdienaar, daarna den hofmeester en gelastte hen den sluier weg te nemen, maar als allen beweerde n, dat zij geen sluier zagen, strompelde zij

Raghilda trad de zaal binnen (zie volgend nummer).

„Je bent ziek, Raghilda,” zei haar man.

DE ROOFSPIN

DOOR STEIN RIVERTON
GEAUTORISEERDE VERTALING VAN
Mevr. D. LOGEMAN-v. d. WILLIGEN.

13)

Is alles mis loopt, als onze pogingen vruchteloos zijn, dan heb ik nog een laatste redmiddel, dat zeker slaagt."

„Een laatste redmiddel?"

Krag knikte.

„Het schijnt dat u uw plan al geheel gereed heeft," merkte Einar op.

„Volkomen."

Krag nam zijn hoed.

„Nu ga ik naar den banketwinkel. Ik zie u wel als ik hier terugkom, meneer Falkenberg."

Einar bleef bij de ongelukkige moeder wachten. Terwijl Krag weg was, nam hij de gelegenheid waar om mevrouw Kjöning te vertellen van Valentine, haar handelwijze met Charlie en daarna ook van haar bedreigingen tegenover hemzelf. Hij vertelde wat er in de club gebeurd was en van Krag's optreden daar.

Einar had nu onvoorwaardelijk vertrouwen in den detective en toen Ada's moeder alles gehoord had, kreeg zij ook een groot vertrouwen in dien merkwaardigen politieman.

Krag bleef ongeveer een uur weg, veel langer dan Einar verwacht had.

„Is u al dien tijd in den winkel geweest?" vroeg Einar.

„Nee," antwoordde Krag. „Ik ben ook bij den staats-chemicus geweest."

„Wat moest u daar doen?"

„U vergeet de modder van den auto. Nu is die door de beste autoriteit onderzocht."

„Ik begin te begrijpen waar u heen wilt," zeide Krag. „Nu weet u zeker waar de auto vannacht heen is geweest?"

„Ja, ik weet welken weg die is opgegaan. Het eigenaardige roode zand, vertelt ons, dat de auto in de buurt van Ski geweest is. Dat is de eenige plaats, tien mijlen in het rond, waar dat soort aarde gevonden wordt. Het heeft o.a. de eigenschap vertelde de chemicus, dat het kleverig en papachtig wordt in regenweer, dat is dus de reden waarom er zooveel aarde aan de wielen kleefde. Het heeft vannacht tusschen een en twee uur geregend. Dat klopt ook met den tijd."

„Wat kreeg u in den winkel te weten?" vroeg Einar.

„Niets bepaald interessant. De meid beschreef „meneer Falkenberg", als iemand van middelbaren leeftijd met blonden baard. Maar daarom kan het heel goed de donkere Spanjaard wel geweest zijn. Hij had een hoed met breeden rand over de oogen getrokken. Zoodra het meisje in den winkel terug was gekomen met de boodschap dat Ada komen zou, was hij naar buiten gegaan. Ik wil haar liever op straat spreken, zeide hij. Ongeveer vijf minuten later zag de meid Ada in een gesloten rijtuig stappen, dat stond te wachten, en wegrijden; U ziet dat alles volkomen normaal in zijn werk ging. Ada is in het rijtuig zeker bedwelmd en aan de grens van de stad in den auto overgebracht en verder weggebracht."

„Maar het rijtuig," riep Falkenberg, „we kunnen de lui toch wel vinden, die dat rijtuig verhuurd hadden. Heeft u bij de huurkoetsiers geïnformeerd?"

Krag haalde een krant uit den zak en ontvouwde die:

„Ik moet bekennen," zeide hij, „dat ik een oogenblik hetzelfde plan had. Maar wij moeten in dit wonderlijk spel rekening houden met bijzonder geslepen spelers. Nu zult u uit volgend krantenbericht de verklaring hooren."

Krag las:

„Een eigenaardige Diefstal".

Een onzer meest bekende huurkoetsiers is vannacht de dupe geweest van een eigenaardigen diefstal. Gisteravond om tien uur kreeg de portier per telefoon bevel om een gesloten rijtuig met gummi banden te zenden naar Thorvald Meyersgate 133. Om half elf stond het rijtuig op de opgegeven plaats. Toen de koetsier een paar minuten gewacht had, werd er een raam op de vierde verdieping geopend en klonk er een stem: „Bind het paard vast en kom even boven." Het was zoo donker, dat de koetsier niet zien kon wie er eigenlijk geroepen had. Maar hij had den indruk, dat het een man met een baard was. De koetsier dacht dat hij met koffers moest helpen, liep de trappen op en belde aan. Nadat hij een keer of vijf,

zes gebeld had, kwam er eindelijk een woedende man en vroeg wat of hij wilde. Op heel de etage was er geen levende ziel, die een rijtuig besteld had. De koetsier haastte zich naar beneden, waar hij toen tot zijn grooten schrik bemerkte dat paard en rijtuig spoorloos verdwenen waren. Geen enkele voorbijganger kon hem eenige inlichtingen geven. Bij nader onderzoek van het gebouw, bleek het dat de slimme dief uit het raam van een portaal geroepen moest hebben. En terwijl de koetsier het huis in ging, ging de dief er uit. De koetsier herinnerde zich heel goed, dat hij in de poort iemand tegenkwam. Terwijl de koetsier op de 4de verdieping stond te bellen, reed de dief met paard en rijtuig de straat uit, die tegen dien tijd gewoonlijk vrij verlaten is.

Dit is op zich zelf reeds zeer interessant, vervolgde het blad, maar nu komt er iets wat de geschiedenis heel geheimzinnig maakt. Tegen 2 uur 's nachts, nadat de diefstal bij de politie was aangegeven, ontmoette een agent op zijn ronde bij de Bispebrug een paard en een gesloten rijtuig. Het paard liep kalm rond, zonder koetsier. De agent hield het paard staande en daar er in het rijtuig ook niemand zat, bracht hij

BEROEMDE BEELDHOUWERKEN.

Grafbeeld.

van marmer, voorstellend een Grieksche vrouw, begin der vijfde eeuw vóór Christus. Het beeld bevindt zich in het Vaticaan te Rome.

paard en wagen naar het bureau van politie. Het paard bevond zich in den besten welstand en ook aan het rijtuig haperde er niets. Op een der kussens in het rijtuig lag een enveloppe met 25 kronen voor het gebruik van het rijtuig. Heel de zaak is de politie raadselachtig, maar enkelen zijn geneigd te gelooven dat het niet meer dan een grap geweest is."

Asbjörn Krag vouwde de krant op.

„Onze tegenstanders weten precies wat ze doen," zeide hij, „ik heb nog nooit zoo'n groote voorzichtigheid gezien. Maar het feit alleen dat zij zooveel op spel zetten, bewijst ook dat het een voor hen hoogst gewichtige aangelegenheid betreft."

Einar had met veel belangstelling naar het krantenbericht geluisterd. Toen het uit was, sloeg hij van verbazing de handen in elkaar.

„Hemel," riep hij uit, „dat is even slim in elkaar gezet als de valsche spelerij van den Zweed."

„Beide streken komen uit dezelfde hersens," zeide Krag, „en wel die van de roofspin. Het eerste plan hebben we weten te verijdelen, met het tweede zullen we even gelukkig zijn."

„Ik begrijp niet," merkte Einar op, „dat Valentine zooveel op het spel wil zetten om haar wraaklust bot te voeren."

„Daarom is het niet alleen," zeide Krag. „U moet niet vergeten dat de roofspin veel ijzers in het vuur heeft. Iedereen hier in de stad gelooft in haar. Wij zijn de eenigen, die overtuigd zijn van haar misdadig optreden. Voor ons alleen behoeft zij bang te zijn. Uit verschillende omstandigheden maak ik op, dat zij van plan is spoedig het Kristiania-stof van haar voeten te schudden, maar voor haar vertrek wil zij haar

grooten slag slaan. Daarom is het een gevoel van veiligheid voor haar, dat zij haar eenige en gevaarlijkste tegenstanders ontwapend heeft. *Ada doet dienst als gijzelaarster.* Zij denkt waarschijnlijk, dat zij, zoolang zij Ada in haar macht heeft, ons dwingen kan tot stilte. Maar dat zal haar niet gelukken," vervolgde Krag. „In geval van nood heb ik mijn laatste hulpmiddel. Laat ons gaan."

Kort daarop verlieten de heeren mevrouw Kjöning's huis.

Asbjörn Krag stelde voor om met den eersten trein naar Ski te reizen. Zij hadden zoowat anderhalf uur tijd om het noodzakelijkste voor de reis te ordenen.

Krag ging zich in de eerste plaats verkleeden en werd weer de bekende detective.

Einar ging op zijn kantoor eenige zaken afdoen.

Een kwartier voor het vertrek van den trein stonden zij voor het gebouw van den Rijksdag elkaar op te wachten.

Karl Johangate was juist in de namiddagzon gehuld in haar meest stralende nazomerpracht. Er waren verscheidene menschen op de been, die de straat met hun praten en lachen vulden. . . . Af en toe rolde een auto of een landauer de straat over. Krag trok Falkenberg bij den arm en fluisterde:

„Zie je dat kleine Weenerwagentje met dat mooie paard?"

„Ja, dat schijnt de aandacht te trekken."

„Let er eens op, als het voorbijrijdt."

Het wagentje kwam voorbij. De menschen keken er naar. Verscheidene groetten.

In het rijtuig zat een dame in het blauw.

Toen het 't Rijksdaggebouw voorbijkwam, zag Einar dat Valentine er in zat.

Einar voelde hoe hij begon te beven.

De dame in het blauw had hem ook gezien.

Zij boog haar mooie hoofdje, knikte en glimlachte tegen Einar, als tegen een goeden vriend.

X

Het uitgestorven huis.

De beide heeren haastten zich daarop naar den trein.

Op weg naar Ski zeide Krag, terwijl hij een brief uit den zak haalde:

„Wij hadden al die moeite voor die aarde niet behoeven te doen, maar wie had kunnen denken dat we in het kamp van den vijand zelf een vriend zouden ontdekken? Dezen brief heb ik vandaag gekregen.

Einar nam den brief aan, en las dien met groote aandoening:

Den heer Asbjörn Krag, detective,

Ik hoor door Mevrouw Valentine Kempel, dat u van plan is tegen haar in het strijdperk te treden. Ik begrijp, dat u een moedig en verstandig man moet zijn, maar u kunt overtuigd zijn, dat zij u de baas is. Zij overwint alle mannen en maakt hen tot haar slaven. Ik wil u daarom tegen haar waarschuwen. Maar na wat er nu gebeurd is, moet ik u smeecken om voort te gaan. De eer en het leven van een jong meisje zijn in gevaar. Valentine kan heel zeker mannen tot haar slaven en medeplichtigen maken, maar de tijd kan komen dat het geweten het slavengemoed overwint. Ik heb het jonge meisje, dat men Ada noemt, gezien en gesproken en mijn goede hart, dat onder den duivelschen invloed lang geslapen heeft, is weer wakker geworden. Ik beloof u, dat Ada niets overkomen zal, zoolang ik het verhinderen kan. Maar zij moet geheel en al gered worden. Ik moet u spreken en zal u morgen een anderen brief zenden. Ik durf nog geen enkelen stap doen; u zoudt eens moeten weten welk lot den geen wacht die als verrader van de roofspin optreedt.

Totdat u nader van mij hoort, neem ik de vrijheid mij te noemen

Uwe

J. R.

Krag bestudeerde onder het lezen Einar's gezicht. „Wat moet u verliefd zijn," zeide hij, „ik kan in uw gezicht lezen als in een open boek, u bent niet alleen wanhopend over Ada's lot, maar u bent zelfs jaloersch op den onbekende."

„Wat vindt u van dien brief?" vroeg Einar angstig. „zou het een nieuwe val zijn?"

„Wel mogelijk," zeide Krag, „maar er is iets in den verwarden stijl, wat mij den indruk geeft, dat die geschreven is door een diep geroerd en wanhopend man. Enfin, we zullen zien. Als ik nader van hem hoor, zal ik wel zorgen de grootste voorzichtigheid in acht te nemen. Ik loop zoo licht niet in een val. Maar het zou me interesseeren om te weten te komen, wie zich achter die letters J. R. verbergt."

(Wordt Vervolgd).

H. PANDER
& ZONEN

DEN HAAG **AMSTERDAM**
ROTTERDAM

TUINMEUBELEN

VOOR

Mevrouw: „Ik kan maar niet gelooven, dat je weg wilt gaan, Annie! Hebben wij niet altijd gedaan voor je wat we konden en hebben wij je niet als een huisgenoot behandeld?“
Annie: „Dat is zoo, mevrouw; en vooral dat laatste heeft de deur dichtgedaan.“

gesteenten te fotografeeren en verkreeg bij de opname van een soort eruptieven tufsteen hetzelfde verschijnsel. Bij onderzoek bleek, dat dit gesteente ijzer en zwavel bevatte. Foto's met ijzer toonden, dat ijzer in ultraviolet licht niet die zwarte vlek voortbracht en zwavel wel. Hierdoor was dus vrijwel met zekerheid aangetoond, dat op die gefotografeerde plaats op de maan zwavel aanwezig moest zijn in het gesteente. Daar met de gewone spectroscopische methoden de stoffen op een uitgedoofd lichaam, zooals de maan, niet aangetoond kunnen worden, is deze nieuwe methode van groot belang. Ook gewone lichamen of natuurkundige verschijnselen gefotografeerd met ultraviolet licht, geven heel andere beelden dan met gewoon licht, zoodat door deze methode merkwaardige dingen aan den dag kunnen komen. Dezelfde onderzoeker fotografeerde ook allerlei voorwerpen met infrarood licht door voor de lens een scherm te plaatsen, dat alle gewone lichtstralen opslorpt. Hij kreeg b.v. zoodoende van een landschap midden in den zomer in Florence een opname, die door kan gaan voor een opname van een sneeuwlandschap.

WAT EEN VOGELNEST WAARD IS.

Nemen wij aan (aldus lezen wij in het „Weekblad voor Dierenvrienden“), dat door elkander een vogelnest vijf eieren of jongen bevat. Ieder van die jongen gebruikt dagelijks ongeveer 50 rupsen, larven of andere insecten voor voedsel, welke hem de ouden brengen, dat maakt dagelijks 250 rupsen. Deze voeding duurt gemiddeld vier of vijf weken, wij zullen aannemen 30 dagen. Dat maakt voor één nest 7500 stuks. Elke rups eet dagelijks haar eigen gewicht aan bladeren en bloeisel. Stel, zij heeft ook 30 dagen nodig, voordat zij eindigt voedsel te nemen, en zij eet dagelijks slechts één bloeisel, dat een vrucht zou opgeleverd hebben, dan eet zij in dertig dagen ook dertig vruchten in haar bloeisel op. Eén vogelnest redt alzo 225.000 stuks appel-, bessen-, pruimen- of kersenbloeisels van den ondergang.“

Misschien is de berekening wat geflatteerd. Maar waar blijft het, dat de onnadenkende vernieling van vogelnesten, waaraan zoo menigeen zich schuldig maakt, een onberekenbare schade bezorgt aan land- en tuinbouw.

HOE RIJK AMERIKA IS.

Amerika bezit $\frac{1}{5}$ van den goudvoorraad der wereld, $\frac{1}{4}$ van het graan, $\frac{2}{5}$ van het ijzer en staal, $\frac{2}{5}$ van alle zilver; de helft van het tin, meer dan de helft van al het aluminium, $\frac{3}{5}$ van al de katoen, $\frac{2}{3}$ van de olie en $\frac{3}{4}$ van al het maïs ter wereld.

ZULLEN DE INDIANEN NIET UITSTERVEN?

Sinds eenigen tijd overtreft het geboortecijfer bij de Indianen in Amerika weer het sterftcijfer en neemt ook de welvaart en geestelijke ontwikkeling der stammem toe.

ZONDERLINGE ZEDEN.

Bij gelegenheid van een der groote kerkelijke feesten van den Islam (zoo lezen wij in „Indië“) gaat de bruidegom (Z.-Celebes) zelf zijne toekomstige schoonouders gelukwenschen, die hem en zijn gevolg daarbij feestelijk onthalen. Alles wat de bruidegom van zulk een feest medebrengt, al is het ook met spelen en wedden verworven, biedt hij gewoonlijk aan de ouders zijner bruid aan.

PI JPEN IN CAESAR'S TIJD.

De wetenschap heeft de gedachte, dat de oude volken gerookt zouden hebben, steeds ontkennend beantwoord. En wanneer in de puinhoopen van een Romeinsche nederzetting iets gevonden werd, dat er op wees, dat men er gerookt had, meende men, dat die voorwerpen toevallig onder het Romeinsche puin terecht waren gekomen. Maar reeds dertig jaar geleden zijn, zooals de heer Bluemlein in de „Umschau“ schrijft, bij het opgraven van een Romeinsche legerplaats bij Hanau scherven gevonden van een pijpewerk, uit leem vervaardigd, ter dikte van een duim. Later vond men bij de Romeinsche

IEDEREEN

Grapjes.

A: „Zou het waar zijn, dat getrouwde menschen langer leven dan ongetrouwden?“

B: „Dat weet ik niet! In ieder geval zal het leven hun wel langer vallen!“

Vader: „Toen ik zoo oud was als jij, Dik, had ik nog nooit gerookt. Zal jij dat nu later ook tegen je kinderen kunnen zeggen?“

Dik: „Net zoo goed als U het nu zegt, Vader, maar misschien zal ik mijn gezicht niet zoo goed in bedwang kunnen houden als ik het vertel.“

Zij: „Mijn man woont bij mijn moeder, Edelachtbare, en ik vind, dat hij bij mij behoort te wonen.“

De Edelachtbare: „Natuurlijk, Mevrouw. Als men trouwt, moet men zijn moeder verlaten. — Eh, waar woont u?“

Zij: „Bij mijn moeder, Edelachtbare!“

Rechter: „Ben je al eens eerder gestraft, beklagde?“

Beklaagde: „U vraagt ook naar den bekenden weg, Edelachtbare! U weet toch uit de dagvaarding, dat ik getrouwd ben!“

Apotheker (tot zijn slager): „Dat vleesch dat je me gisteren bracht, was niet erg lekker.“

Slager: „Dan hebben wij elkaar niets te verwijten, want dat drankje dat je mijn vrouw vandaag gestuurd hebt, was niet om te drinken.“

Een oude juffrouw kwam den winkel binnen voor een bril. Zij bekeek en betastte de gansche voorraad. Eindelijk scheen zij er een naar haar smaak en oogen gevonden te hebben.

„Wat kost deze?“ vroeg zij.

„Vijf gulden, Mevrouw.“

„En hoeveel zonder etui?“

„Nou, het etui kost niet veel. Laten we zeggen dat het drie stuivers kost.“

„Wat, kost dat etui maar vijftien cent?“

„Ja — mevrouw.“

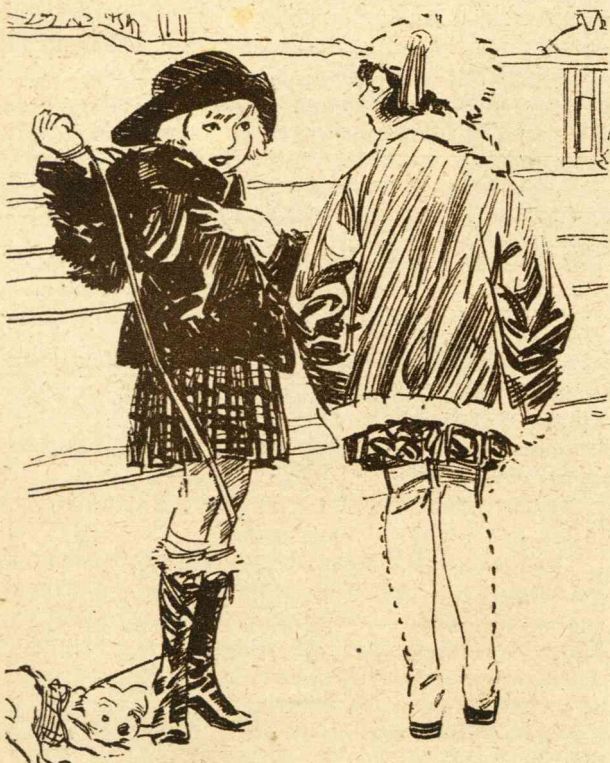
„Nou, ik ben blij, dat ik het hoor. Ik heb alleen het etui maar nodig.“

En drie stuivers op de toonbank leggend, nam de oude dame het etui op en wandelde er den winkel mee uit, den winkelier sprakeloos achterlatend.

Allerlei Wetenswaardigs.

ONZICHTBAAR LICHT.

Een Amerikaansche professor heeft proeven genomen met foto's, ontstaan door inwerking van ultraviolet licht op een gevoelige plaat in een camera, die voorzien is van een lens van kwarts (glas laat n.l. geen ultraviolet licht door). Hij fotografeerde o.a. de maan, terwijl hij het zichtbare licht afsloot door een papieren scherm, dat met een uiterst dun laagje zilver bekleed was. Hij kreeg toen foto's, die op bepaalde plaatsen donkere vlekken vertoonden, waar een gewone een lichte vlek aanwees. Hij kwam op het idee eenige eruptieve

„Waarom heb je met Tommy gebroken?“
„Hij schreef zoo'n slechte hand dat ik mij schaamde zijn liefdesbrieven aan andere meisjes te laten lezen.“

opgravingen in Zwitserland en in het kasteel bij Haltern, scherven, die aan pijpen deden denken. Ze hadden den vorm van onze „schipperspijpen,“ alleen was de steel wat korter. Ook zijn stukken met scharnieren gevonden, zoodat de Romeinen reeds pijpen met doppen gehad moeten hebben.

Bekend is ook, dat Grieksche schrijvers gewag maken van het rookgenot van Keltische en andere Barbaarsche volken. Zooals de Grieken zich bedwelmde met wijn, deden zij dit door het inademen van den rook van sommige zaden. Bij Grieken en Romeinen was ook het inademen van den rook van sommige planten, zooals hoefblad, als geneesmiddel in gebruik.

Waarschijnlijk is men begonnen voor de gezondheid te rooken, waarna men den smaak leerde genieten en als genotmiddel geurige kruiden als lavendel rookte. Wanneer men dus in Romeinsche nederzettingen pijpen vindt, is het aan te nemen, dat Barbaarsche soldaten in Romeinschen dienst het rookgenot kenden en het verder verbreid hebben.

HOE MEN VROEGER ADVERTEERDE.

Bij een aantal oudheden, op een verkooping te Londen geveild, was een versierd drinkkoppje, waarop in het Grieksch te lezen stond: „Gemaakt door Ennion, laat de koper daar later eens aan denken.“

Waarschijnlijk is dit wel een van de eerste, bekende advertenties. Vermoedelijk is Ennion een handwerkman in Sidonia geweest, een oude havenstad in Phoenicië.

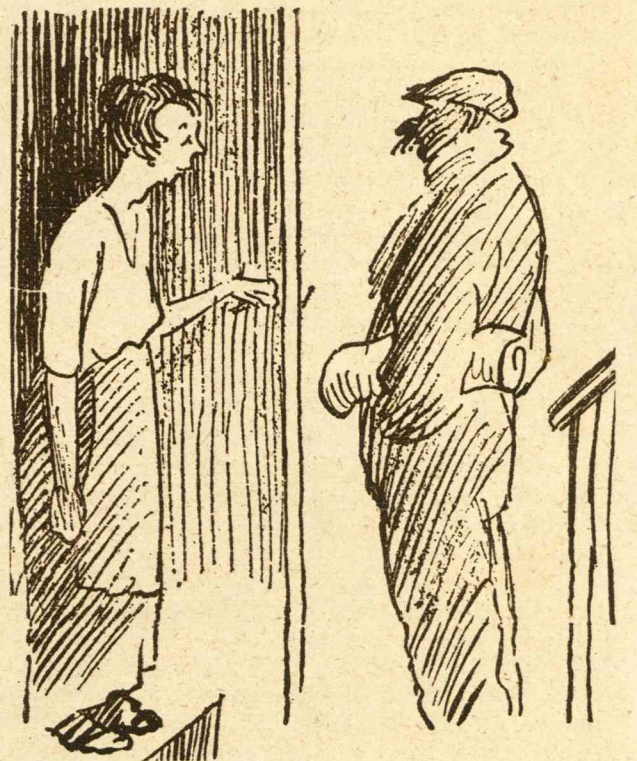
ER IS NIETS NIEUW ONDER DE ZON.

De Romeinen gebruikten reeds 500 jaren voor Christus goud om hun tanden te vullen.

Een mooie gedachte.

Is het uw ideaal tot grooten rijkdom te geraken, en daardoor een grooten naam te verwerven, en bovendien geluk en voldoening? Bedenk dan wel, dat of gij zoover komen zult, geheel afhangt van het gebruik, dat gij van uw weelde maakt. Als gij ze beschouwt als een u toevertrouwd goed, dat in dienst staat van de hoogste belangen der menschheid, welnu, dan zal dit alles zeker tot u komen. Is het evenwel uw plan ze maar op te stapelen en op te hoopen, dan zal geen van alle tot u komen, en gij zult het leven zoo teleurstellend vinden als maar eenigszins mogelijk is. In stoffelijke dingen alleen ligt geen grootheid, deze kan er niet in gevonden worden. De grootheid wordt geheel bepaald door het gebruik dat men ervan maakt en de wijze waarop men ze besteedt. Beschouw de zaak eens van alle kanten en zeg dan openhartig of gij wel iets dwazers weet dan een man, die alle dagen zijns levens doorbrengt met het opstapelen en ophoopen van geld, en zelf te bekrompen en te gierig is om er iets van uit te geven dan beslist noodig is, die vele malen meer verzamelt dan hij met mogelijkheid ooit zou kunnen gebruiken, steeds maar meer verlangt — een verlangen, dat steeds sterker wordt — en hoe meer hij 's levens einde nadert des te begeeriger wordt, zich dan neerlegt, sterft en alles achterlaat. . . .

Ralph Waldo Trine.

„Arme man! Hoe lang ben je nu al zonder werk?“
„Ik ben in 1874 geboren, mevrouw!“